

χίλια χρόνια (ἀναγκαῖον εἰς κακὰς περιστάσεις νὰ προφυλασσώμεθα) Αἴγιν.

Ἀπὸ χωριάτη ἀπεχε, φίλο νὰ μὴ τὸν πιάσης
ἀγν. τόπ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ μέ, πουλλί, ν' ἀπέχης, | γιατί διάφορο δὲν ἔχεις
Μάναρ. β) Ἀποφεύγω Αἴγιν. Κάμπ. Κίμωλ. Σίφν. κ.ά.:
'Εγὼ ἀπέχω τέτοιες ὁμιλίες, οὔτε θέλω νὰ τοῖ 'γροικῶ Κίμωλ.
|| Γνωμ. Βλέποντας καὶ ἀπέχοντας (πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις
τὸ κακὸν παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν) Αἴγιν. || Ἄσμ.

Κὶ ἀπὸ τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ δεῖνα ν' ἀπέχης,
ἀπεχέ τους, ἀπεχέ τους, ἀπεχέ τους
(ἐξ ἐπφδ.) Κάμπ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. στ. 630 (ἐκδ.
ΚΚrumbacher) «ἐδῶ σε ἀπέχω». 3) Μετβ. ἀπομακρύνω
Κάμπ.: Γνωμ. Ἀπὸ τὸν βουὸν ποταμὸν ἀπεχε τὰ ροῦχα σου
(βουὸς = βουβός. Συνών. γνωμ. τὸ σιγανὸ ποτάμι
νὰ φοβᾶσαι).

ἀπηγανεύα ἡ, (I) Κρήτ. πηγανεύα ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 196
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήγανος, παρ' ὃ καὶ πήγανος, καὶ
τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εἶα. Ἡ λ. ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς τύπ.
καὶ παρὰ Δουκ.

Ἀπήγανος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Πηγανεύα
Χίος Πηγανεύα Κύπρ. Ἀπηγανές Ἄνδρ. Ἀπηγανές Κάμπ.

ἀπηγανεύα ἡ, (II) ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 240.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήγανος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εἶα.
Ἡ ὁσμὴ τοῦ πηγάνου. Συνών. ἀπηγανίλα I.

ἀπηγάνι τό, ἀμάρτ. πηγάνι ΠΓεννάδ. 853 πείαν
Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήγανος, παρ' ὃ καὶ πήγανος καὶ
πέανος.

Ἀπήγανος, ὁ ἰδ.

ἀπηγανίλα ἡ, ἐνιαχ. ἀπουγανίλα Μέγαρ. ἀπηγανί-
λας ὁ, Αἴγιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήγανος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίλα.

1) Ἡ ὁσμὴ τοῦ ἀπηγάνου ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀπη-
γανεύα (II). 2) Καθόλου, πᾶσα ὁσμὴ ὁμοιάζουσα πρὸς
τὴν τοῦ ἀπηγάνου Μέγαρ.: 'Δά ἀπουγανίλα εἶναι τοῖνυ ποῦ
ἐρχεται; ('δά = εἶντα, τί) Μέγαρ.

ἀπηγανόλαδο τό, ἀμάρτ. πηγανόλαδο Λεξ. Περίδ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπήγανος καὶ λάδι.
Ἐλαιον ἐκ πηγάνου, πηγανέλαιον.

ἀπήγανος ὁ, πήγανο τό, Πελοπν. πήγανον Κύπρ.
πήγανο Κύπρ. — ΠΓεννάδ. 853 ἀπήγανο Κρήτ. (καὶ ἀπήγανος)
Λέρ. Πελοπν. (Λακων. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. ἀπήγανε Τσα-
κων. πήγανος Κέρκ. Κεφαλλ. (καὶ ἀπήγανος) Πελοπν. (Μεσ-
καὶ ἀπήγανος) — ΠΓεννάδ. 853 μπήγανος Κύπρ. πείανος
Μεγίστ. ἀπήγανος κοιν. ἀπήγανους βόρ. ἰδιώμ. ἀπ' γ' ἄνος
Πάρ. (Λεῦκ.) ἀπήγανος Θήρ. Θράκ. Κάλυμν. Σύμ. ἀπήγαν-
τους Ἡπ. (Κούρεντ.) ἀπήγανας Κύθν. ἀπούγανος Μέγαρ.
Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. πήγανον. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.
Τὸ ἀ- προθετικόν, κατὰ δὲ τὸν ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν
24 (1912) 27 εἰσηλθε παρетыμολογικῶς ἢ πρόθ. ἀπό.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν ρυτωδῶν (rutaceae)

1) Τοῦ γένους τῆς ρυτῆς α) Ρυτὴ ἢ βαρύσομος (ruta
graveolens), τὸ ἀρχαῖον πήγανον τὸ ἡμερον ἢ κηπευτόν,
ἀρτυματικὸν ἐνθ' ἄν. β) Τὸ ἀγριοπήγανον ρυτὴ ἢ ὄρεινὴ
(ruta montana) ἐνθ' ἄν. γ) Ρυτὴ ἢ Χαλέπειος (r. Chale-
pensis) ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ ἀγριοπήγανον πήγανον ἢ Ἀρμαλα
(reganum Harmala) Κύπρ. Ὅλα τὰ ἀνωτέρω εἶναι βότανα
βαρύσομα κατὰ τῶν ἐξανθημάτων ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ξωρκι-

σμένος νὰ 'ναι μὲ τὸν ἀπήγανο! (ἀρά). Σ' ἐξορκίζω ἢ σ' ἐξώρ-
κισα μὲ τὸν ἀπήγανο (ἀποτρέπω κακὸν τι προσερχόμενον ἐκ
σοῦ διὰ τοῦ ἀπηγάνου ἤτοι διὰ τῆς ὁσμῆς αὐτοῦ). Πήγανο νὰ
πίνης! (ἀρά) κοιν. Φιοῦ σας, φιοῦ σας, σκόρδα καὶ ἀπήγανος!
"Οποῖος οἷς σιτραβοκοιτάξῃ, τὸ μάτι του νὰ χυθῇ! Γ' Ἀθάν.
Πρῶσιν. κατέλλ. 57.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπήγανος Ἄνδρ.
Πήγανος Κάμπ. Πήγανο Σύρ. Ἀπήγαν Σύν. [**]

ἀπηγανόσπορος ὁ, ἀμάρτ. πηγανόσπορος Λεξ. Περίδ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπήγανος καὶ σπόρος. Παρὰ Σομ.
τύπ. ἀπηγανόσπορον.

Ὁ σπόρος τοῦ ἀπηγάνου.

ἀπηδας ὁ, Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπηδῶ, δι' ὃ ἰδ. πηδῶ.

Σκώληξ βλάπτων ἰδίως τὰς ἐλαιάς: Ὁ ἀπηδας μοῦ
χάλασεν τὴν ἐλαιά.

ἀπήδητος ἐπίθ. πολλαχ. ἀπήδ'τους πολλαχ. βορ.
ἰδιώμ. ἀπήδητος Κρήτ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Πρω.
Δημητρ. ἀπήδητος Πελοπν. (Οἶν. Τριφυλ. κ.ά.) — Λεξ.
Δημητρ. ἀπήδ'τους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. πηδητός.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ πηδήσῃ, ὁ μὴ
δι' ἄλματος διαβαθεῖς ἢ διαβατὸς πολλαχ.: Πλατὸν ἀλλάκι,
ἀπήδητο Λεξ. Δημητρ. Ἀπήδ'γου τοῦ 'χα αὐτὸ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

2) Μεταφ. ὁ μὴ ὑποστὰς ὀχείαν, ἀνόχευτος ἐπὶ αἰγῶν καὶ
προβάτων Ἡπ. (Ζαγόρ.) Σάμ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.
Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἀπήδητη κατσίκα Λεξ. Πρω. Ἐμ'νι
ἀπήδ'του τοῦ κατσίκα Σάμ. Ἐφέτος ἔμεινεν ἡ προβατῖνα ἀπή-
δηχτη Χίος. Συνών. ἀβάτευτος I, ἀμαρκαλίστος.

3) Ἐνεργ. ὁ μὴ πηδήσας Ἡπ. (Ζαγόρ.) — Λεξ. Ἐλευ-
θερουδ. Πρω. Δημητρ.

ἀπηδούλλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπ'δούλλιστους Ἡπ.
(Ἰωάνν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πηδουλλιστός
< *πηδουλλίζω.

Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ὑπάρχουν πηδούλλια,
ὁ μὴ ἔχων πηδούλλια (μικροὺς σκώληκας τοῦ τυροῦ),
ἐπὶ τυροῦ: Ἀπ'δούλλιστου τυρί.

ἀπήλυστος ἐπίθ. Ἄνδρ. ἀδήλυστος Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πηλυστός < πη-
λίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου ἡ στέγη δὲν ἐκαλύφθη διὰ πηλοῦ,
χωμάτων, ἐπὶ δώματος οἰκίας: Ἀπήλυστο σπίτι. Συνών.
ἄδορος, ἀδόρωτος.

ἀπηφανάκι τό, ἀμάρτ. ἀπηφανάτσι Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἀπήφανος.

Μικρὸς ἀπήφανος: Μοῦ δωσε ἓνα ἀπηφανάτσι ν' ἀνά-
ψου τὴ φωτιά.

ἀπηφανερὸ τό, Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήφανος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερὸ.

Τόπος ὅπου φύονται πολλοὶ ἀπήφανοι. Συνών.
στοιβερό.

ἀπήφανος ὁ, Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. ἀφάνα. Εἰς τὴν
σύνθεσιν ἐπέδρασαν τὰ ἀπὸ ἀπη- οὐσ. τὰ ἐκ ρηματικῶν
τύπων προελθόντων ἐξ ἱστορικῶν χρόνων.

Ἀκανθώδης θάμνος χρησιμοποιοῦμενος ἰδίᾳ ὡς προσ-
ἀναμμα ἐνθ' ἄν.: Ἡμετε γι' ἀπηφάνους τσαὶ γεμίκανε τὰ

χέρια μου ἱσουλώματα Κονίστρ. Κάμαμε τοὺς φούρνους με τοὺς ἡφάνους αὐτόθ. Συνών. ἀφάνα, ἀχινόποδας.

ἄπηχτος ἐπίθ. κοιν. ἄπ'χτους βόρ. ἰδιώμ. ἄπηγος Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄπηχτος.

1) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει πῆξει ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πῆξει κοιν. : Ἀβγὸ - αἶμα - γάλα - γιαούρτι - μέλι - πετμέζι - τυρὶ ἄπηχτο κοιν. || Φρ. Ἄπηχτο μυαλὸ ἢ ἄπηχτα μυαλὰ (ὁ μὴ ὥριμος, ἐπιπόλαιος νοῦς) κοιν. Συνών. ἄδετος 4, ἄπιαστος 7. β) Ὁ μὴ συντετελεσμένος, ἀτελής, ἐπὶ φύου τοῦ ὁποῖου τὸ κέλυφος εἶναι ἐτι μαλακὸν Εὐβ. (Κάρυστ.) : Ἐρριξε ἢ κόττα τ' ἀβγὸ ἄπηχτο. γ) Ὁ μὴ ὑφανθεὶς Μέγαρ. Στερελλ. (Κλών.) κ. ἀ. Συνών. ἀνύφαντος, ἀξύφαντος.

2) Μεταφ. ὁ μὴ ὠριμάσας τὸν νοῦν, ὁ ἔχων παιδικὰς ἢ νεανικὰς σκέψεις ἐνιαχ. : Ἄπηχτο παιδάκι ἐνιαχ. Καὶ μιλεῖ 'ς τὸ παλληκάρι τ' ἄπηχτο καὶ τ' ὁδηγᾷ ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 37. Συνών. ἄγουρος Α 3 β, ἀνωρίμαστος 2, ἀπάωρος 2.

ἀπία ἢ, Αἴγιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄπιος κατὰ μεταπλασμόν. Κατὰ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2.201 ἀπὸ τοῦ ἄπιον.

Ἡ ἀπιδέα. Συνών. ἀπιδεά, ἀπίδι 2, ἄπιδι, ἀχλαδεά.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπιά καὶ ὡς τοπων. Σῦρ.

ἄπιαστος ἐπίθ. ἀπίαστος Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Δεὲκ ἀπίαστους Ἡπ. (Πωγών.) ἀπίαστος Πόντ. (Κερασ.) ἄπιαστος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) ἄπιαστος κοιν. ἄπιαστες Σκῦρ. ἄπιαστους βόρ. ἰδιώμ. ἀπίαστος Θράκ. (Μυριόφ.) ἄπιαστος Κάλυμν. ἄπιαστος Κύπρ. ἄπιατε Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀπίαστος.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ πιάσῃ με τὰς χεῖρας του ἐνιαχ. : Φρ. Ἐγ'νι ἄπιαστους ἀγέρας (ἐπὶ παιδίου ἀτακτοῦντος καὶ μὴ ὑπακούοντος εἰς τοὺς ἀνωτέρους) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) || Αἴνιγμ. Ἄπιαστος, ἀμάλλιαστος καὶ ἀπαλιοκούρευτος (ὁ ὄφις. ἀπαλιοκούρευτος = ἀψαλιοκούρευτος) Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἡσυχ. «ἀναπτος, ἀληπτος, ἀπίαστος». 2) Ὁ μὴ τεθεὶς ἀκόμη εἰς χρῆσιν, ἀμεταχειρίστος, καινουργῆς, ἐπὶ ἐπιπλυν, σκευῶν, ἐνδυμάτων, βιβλίων κττ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) : Ἄπιαστο βιβλίον - καππέλλο - φόρεμα κττ. Ἄπιαστα μαχαιροπίρουννα - παπούτσια - πιάττα - ροῦχα κττ. σύνθηθ. Ἀπίαστες καθέκλες Θράκ. (Μυριόφ.) Τὸ σκαφίδ' ἀκόμαν ἀπίαστον ἔν' Πόντ. (Χαλδ.) Συνών. ἄβαλτος 2, ἀβάλωτος 2, ἄγγιχτος 2, ἀγκαίνιαστος 2, ἀλάτρευτος 2, ἀμεταχειρίστος, ἀναίτιος 2, ἀνέγκαιρος 2, ἀνέγλυτος 3, ἀνέργιος 1, ἀπάννιστος 2, ἀπαννος 1, ἀφόρετος, καινούργιος. Πβ. ἀνοίγατος, ἀνοίγωτος. β) Ἀνέπαφος, ἀκέραιος Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) : Τὸ κρασί εἶναι ἄπιαστο (δὲν ἔγινεν ἑναρξὶς καταναλώσεως αὐτοῦ). γ) Ὁ μὴ χρησιμοποιηθεὶς δι' ἐργασίαν, ἐπὶ ὑποζυγίων, βοῶν κττ. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) : Ἄπιαστο ἄλογο - ζῶ - μουλάρι Κεφαλλ. Ἄπιαστα καὶ ἄστρωτα (τὰ μήπω στρωθέντα ὑποζύγια) αὐτόθ. Ἄπιαστο δαμάλι (τὸ μὴ ὑποβληθὲν εἰς ζυγὸν) Λακων.

3) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συλληφθῇ ἢ ὁ μήπω συλληφθεὶς κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων. : Ἄπιαστος κλέφτης. Ἄπιαστο πουλλί. Ἄπιαστα πρόβατα - ψάρια κττ. κοιν. Ὁ φευκὸς ἔν' ἄπιαστος ἀκόμη Κύπρ. || Φρ. Πιάσ' τὸ Γιάννη τὸν ἄπιαστο (ἐπὶ τοῦ διαπράξαντος κακὸν τι καὶ ὄντος ἀγνώστου) ἐνιαχ. Εἶναι ἀχέλυ ἄπιαστο (ἐπὶ ἀνθρώπου κατορθώνοντος νὰ διολισθαίνῃ εἰς τὰς συζητήσεις, ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτοῦ)

Κεφαλλ. || Παροιμ. φρ. Κλούβια καὶ ἄπιαστα (ἀπευχὴ πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ κοινολογουμένου ἢ ἀπευχὴ ἐπὶ ὀνείρων ἀπαισιῶν) πολλαχ. Κλούβια καὶ ἄπιαστα καὶ μακιδονησόπορο (ἐπὶ ὀνείρων, συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἀθῆν. || Παροιμ. Κλέφτης ἄπιαστος καθάρειος νοικοκύρις (ἐπὶ ἐνόχου θεωρουμένου ἐντίμου, διότι δὲν ἀπεκαλύφθη ἡ ἐνοχὴ του καὶ νεμομένου τὰ κλοπιμαῖα ὡς πραγματικοῦ ἰδιοκτήτου) κοιν. Ἄπιαστους κλέφτ'ς ἀφείδ'ς λουγερῶτι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λέσβ. Ἄπιαστα πουλλὰ χίλια 'ς τὸν παρὰ (ἐπὶ λόγων κενῶν μὴ στηριζομένων εἰς τὰ πράγματα ἢ ὑποσχέσεων τῶν ὁποίων εἶναι ἀβεβαία ἢ πραγματοποίησις) κοιν. Ἄπιαστα ψάρια καὶ πουλλὰ δεκαπέντε 'ς τὸν παρὰ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάρπ. Ἄπιαστος δὲν πιάσεται καὶ ἂν τὸν πιάσῃ σοῦ 'φρυγε (ἐπὶ πονηροῦ ἐν λόγοις ἢ ἔργοις διολισθαίνοντος) Ἰόνιοι Νῆσ. Περ'μέν' τὸν ἄεν τὸν ἀπίαστον πότε νὰ πιάσεται (ἐπὶ τοῦ ματαιῶς καιροφυλακτοῦντος διὰ νὰ συλλάβῃ τινὰ) Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) β) Τὸ οὐδ. οὐσ., τὸ ἀσύλληπτον, τὸ ἀπρόσιτον πρᾶγμα ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ 85 ΜΜαλακάς. Ἀσφὸδ. 155 : Ποιήμ.

Βλέπεις τὰ μακρινά, τὰ γῦρο καὶ τ' ἀπάνω,
τ' ἀπέραντα καὶ τ' ἄπιαστα καὶ τὰ μεγάλα

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

Ἄλλοι 'ς τὴ σκέψι τὴν τυραγνισμένη
ποῦ τ' ἄπιαστα νὰ πιάσῃ πολεμᾷ!

ΜΜαλακάς. ἔνθ' ἄν. 4) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ φθάσῃ, ἀφθαστος Πελοπν. (Αἴγ.) : Εἶναι ἄπιαστος 'ς τὸ τρέξιμο. 5) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν καταπιάνεται με ἐργασίαν, ῥάθυμος, ὀκνηρός, ἐπὶ γυναικὸς Λεξ. Δημητρ. : Γυναῖκα ἄπιαστη. 6) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προσδιορισθῇ, ἀκαθόριστος, ἀπροσδιόριστος ΙΠολυλ. Διηγ. 36 ΓΨυχάρ. Ἀγνή 60 Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,246 ΜΤσιριμῶκ. Ὁρες δειλιν. 43 : Ἄπιαστα τοῦ προσώπου τὰ πιθέματα (τὰ χαρακτηριστικὰ) ΙΠολυλ. ἔνθ' ἄν. Ἰσως γιὰ τὸ νὰ καθρεφτίζονται 'ς τὴ λίμνη μέσα πῆρνε καὶ δικό της, καὶ γαλάζιο, ὕγρὸ καὶ ἄπιαστο ΓΨυχάρ. ἔνθ' ἄν. Κάνενας θόρυβος δὲν ἀγροικεῖται παρὰ ἑνα ψιθύρος ἄπιαστος Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Γεῖρε 'ς τὴν ἀγκαλεῖά μου καὶ κοιμήσου
μ' ἔν' ἄπιαστο χαμῶγελο σὰν ἄγρια

ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' ἄν. 7) Ὁ μὴ πηχθεὶς, ἄπηχτος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) : Τὸ γάλα καὶ ἐπίασεν καὶ τὸ ξύγαλα ἔν' ἀπίαστον (τὸ γάλα δὲν ἔπηξε καὶ τὸ γιαούρτι εἶναι ἄπηχτο) Χαλδ. Συνών. ἄπηχτος 1. 8) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου μέλη τοῦ σώματος δὲν εἶναι πιασμένα ἔνεκα ἀσθενείας ἢ γήρατος, ὁ μὴ πιασμένος ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Σάντ.) Ἀντίθ. πιασμένος (ἰδ. πιάνω). 9) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει πιάσει ἤτοι δὲν ἔχει κολλήσῃ εἰς τὸν πυθμένα χύτρας κττ., ἐπὶ φαγητοῦ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.) : Ἄπιαστο φαεὶ σύνθηθ. Ἀντίθ. πιασμένος (ἰδ. πιάνω). 10) Ὁ μὴ λαμβανόμενος ὑπ' ὄψιν, ὁ μὴ ὑπολογίσιμος Θράκ. Μέγαρ. : Ἄπιαστος ἀνθρώπος Θράκ. Ἄπιαστα λόγια Μέγαρ. 11) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καλλιεργηθῇ, οἶον νὰ σκαφῇ, ἔνεκα ἀνομβρίας, ἐπὶ ἀγροῦ Πελοπν. (Ἡλ. Λακων.) : Ἄπιαστο χωράφι. 12) Ὁ μὴ προξενῶν ἐπήρειαν, ἐπὶ μαγείας Κεφαλλ. : Κλούδα μάγια καὶ ἄπιαστα! (ἀπευχὴ ὅπως τὰ μάγια μὴ βλάψουν. κλούδα = κλούβια) Κεφαλλ.

ἀπίδα ἢ, ἐνιαχ. ἀπ-πία Ρόδ.

Μεγεθυντ. τοῦ οὐσ. ἀπίδι.

Μεγάλο ἀπίδι. Συνών. ἀπίδαρος, ἀπιδος, ἀχλάδα.

ἀπιδάδι τό, ἀμάρτ. ἀπ'δάδ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - άδι.

Ὁσμή ἀπιδίου : Μυρίζ' ἀπ'δάδ'. Συνών. ἀπιδέα.

